

Радій Радутний

ТЕМНА
СНІЖА ВОДА
ДЖЕРЕЛО

Харків
«ФОЛІО»
2016

Розділ 1

ТРОХИ ПОГАНИХ НОВИН

Згодом я кілька разів намагався згадати — чи починався той день якось інакше? Чи були якісь ознаки, якісь прикмети, знамення, кінець кінцем? Головою розумів, що не було, що не повинно було їх статися, що навпаки — якщо вже вибрати день для такої події, то краще взяти непримітний. Буденний. Сірий.

Але серцем так і не зміг із цим примиритися.

Не міг, не міг, не міг такий день залишатись буденним.

Кожна людина — маленький Всесвіт. Знаю, ця фраза зуживана та набридла, можна навіть сказати — заяложена, аж блищить. Але це так.

А загибель Всесвіту — подія досить масштабна, погодьтесь.

Можна сказати інакше, з гумором. Дев'яносто дев'ять відсотків людей вважають людство сірою масою, а себе, хорошого — вельми оригінальним та самобутнім.

І це теж, мабуть, так.

Маю підозру, що купа людей з IQ трохи більшим за середньопролетарський при цьому розуміє, що вони — такі собі маленькі цвяшки або клітинки великого людства, й від раптової втрати одного цвяшка будівля не розвалиться, ба навіть підосва не відпаде.

Але кожен цвяшок має голівку, й у ній крутиться думка — «Я важливий! Я хороший! Я розумний! Без мене — ніяк!».

Буває, що ця думка обривається посередині слова. Зазвичай — несподівано, бо всі чомусь вважають себе безсмертними. Хто загине, я? Ні в якому разі. Вже хто-хто, а я точно проскочу — чи то поміж кулями, чи поміж законами, хворобами... та хоча б і машинами. Навіть у годину пік на шестирядці в районі виїзду з міста.

Й ті, хто ідуть поруч накритого тіла, байдуже думають — «от дурний! Чи незграбний. А я би проско...»

Трапляється, звісно, й таке, що кінець очікуваний. Скажімо, за рік. Або півроку. Або пару місяців. Ну, пару тижнів однозначно. Але ж не сьогодні...

Раніше траплялося, що попереджали про день, час та навіть хвилину, але зараз смертну кару вже скасовано.

Ні, той день аж ніяк не попереджав.

Почався він з лінивого сонечка у вікні. Перед цим кілька днів було хмарно й дощило, подекуди навіть гримало й миготіло блискавкою, тож сонечко було вельми доречне. Я дивився прогноз — наприкінці тижня планувалося до тридцяти; і знав, що вже за кілька днів я дивитимусь на сонечко не так радісно, й ховатимуся від спеки у тінь або в приміщення з кондиціонером; але поки що — поглядав на сонечко й посміхався.

Якась пташка розцвірінькалася надворі, а кішка Томка заходилася ганяти підлогою іграшкову мишку з калаталом всередині. На її думку, шоста ранку — найкращий час для такої забави, а поспати можна буде й пізніше. Треба було би тпруськнути на неї, або навіть пожбурити капцем, та це означало прокинутись остаточно, а цього не хотілося. Й очі розплющувати не хотілося теж. Хоча інколи робити це було б незле. Багато справ ішли б краще, якби ми вчасно очі розплющували.

Ще пару місяців тому кішка була кошеним, звалася Томом, і де були мої очі, коли я вибирав це боязке чорно-біле створіння з купи таких самих боязких волохатьок? Якби побачив, що кішка — то, мабуть, не став би зв'язуватись. Полінувався би вовтузитися з наслідками. А тепер — що поробиш. Будемо наслідки роздавати. І вже, мабуть, скоро, бо одного потенційного зятя я вже кілька днів тому прогнав.

Він сіро-білий, нахабний, і мені не сподобався.

Ліньки було й каву варити, і я варварським чином залив порошок окропом із чайника — зійде й так. Намастив кавалок хліба, повагався, чи не кинути зверху ще й сиру шмат, але також полінувався.

Кинув погляд на полицку з книжками. Давненько я не відкривав паперових книжок. З екрану й зручніше, й сторінки легше гортаються... але час від часу проривається ностальгія. От і цього разу прорвалася, виявилась дужчою навіть на лінощі.

Трапилася якась фантастика з кінця дев'яностих... хороші були часи. На обкладинці гарна дівчина у комбінезоні пробувала налагодити контакти з мавпоподібним аборигеном. Контакти, ясна річ, торговельні, бо як навіть і кажуть, що чоловік хоч трохи кращий за мавпу — то вже непогано; та абориген був не кращий. Книжка була весела, з пригодами, й ще тоді я читав її кілька разів — так, що дружина вже запам'ятала малюнок не лише на передньому боці обкладинки, а й на задньому.

— Це ти! — якось потицяла вона пальцем у мавпу, явно набиваючись, щоб я порівняв її з другим персонажем обкладинки. Замість відповіді я почав книжку перекидати.

— Ні-ні-ні!!! — запротестувала кохана словом і ділом, бо позаду було намальовано слоноподібне чудовисько. — Навіть не думай!!! То не я! То теж ти!

Оскільки читав я в ліжку, то й діло скоїлося не відходячи, так би мовити, від каси.

Давно це було, й багато чого змінилося з тих хороших часів. Передовсім — не стало кому тицяти пальцем у мавпу.

Я поставив книжку на місце. Подумав, що припадати їй пилом ще кілька років. Або не кілька. Але припадати.

Узяв мобілу — будильник якраз намірився теленькнути, але я зреагував швидше; відкрив на екранчику якусь книжку — хай йому чорт, тепер я не можу згадати, яку! — й, передчуваючи десять хвилин маленького кайфу поглинання одночасно духовної та тілесної поживи, приготувався...

Дззззззззз!

Цього разу я схибив. І будильник, і дзвінок спершу з'являються на екранчику, а вже потім оголошують про свою появу дзвінком. Будильника я спіймав, а дзвінок прогавив.

Номер був не знайомий. Не знаю, у кого як, але в мене таке нечасто трапляється. Коло більш-менш постійних контактів визначено, а з незнайомцями зручніше спілкуватись емейлом.

Але причин відкидати незнайомців нема.

Давно вже нема.

— Ну, алло! — не дуже задоволено сказав я мобілі.

— Смачного вам! — засміялися в слухавці. — Пане Юрію, а чи не могли б ми зустрітись сьогодні годині о десятій... скажімо, у скверіку біля Золотих Воріт?

Голос був чоловічий. Звичайний. Не дуже низький і не зависокий. Такий не викликає ані інстинктивної відрази, ні приязні. Нейтральний голос, і фраза нейтральна... хоча спершу, мабуть, варто було би відрекомендуватись.

— Мене звати Ігор, і я хотів би запропонувати вам невеличку роботу. За гроші.

Думки, зараза, читає...

— Ну, якщо за гроші...

За гроші мені можна запропонувати й велику роботу. Візьмусь я, зрозуміло, ніяк не за всяку, але запропонувати можна.

— У будь-якому випадку з мене кава, — додала слухавка.

Але я б, мабуть, і так погодився.

А хто б не погодився? Хіба, може, якась пещена Галя, яка здуру розмістила свій хатній телефон на сайті знайомств, а тепер не знає, що їй робити, як відкараскатись.

Я таких дурниць не роблю. Я роблю інші.

До призначеної години я сам встиг і кави хильнути, і в інтернет зазирнути, і ще раз прикинути, що за роботу могли пропонувати таку, що обов'язково зустрітись тре'. Колись так намагалися впарити участь у мережевих продажах (ну не падлюки, га? таке слово спаскудити!), але якщо кожного потенційного покупця кавою заманювати... ні. Це щось інше.

Скверик був напівпорожній, бо кияни чи то балувані, чи то за робочий тиждень втомлюються так, що на вихідні впадають у кому, хай навіть короткочасну. Майже порожній був скверик, тому не помітити Ігоря було досить важко. Він і не ховався; більш того — навіть ручкою помахав... нах-хаба.

Чому нахаба? Тому що мене впізнав. Чому мене впізнав? Бо, знаця, бачив, скоріш за все на фотокартці. Або навіть на відео, бо розпізнати морду з такої відстані навряд чи реально. А може, й живу — і це означає, що слідкував.

Від таких думок мені перехотілося кави, але просто так взяти й піти теж розхотілося.

Колись, давно-давно, коли дерева були аж до неба, а сідський песик-болонка сягав мені аж до стегон, казали мені бабуся, показуючи на самотній останній вареник у мисці: «Доїж! А то буде за тобою ганятися!». Того разу я був так вражений, що негайно доїв; але потім замислився, й через пару днів попросив бабуся наварити ще «валеників з силом». Бабуся й рада старатися, але серія експериментів, проведених із хованням останнього вареника в холодильник, шухляду, під ліжку та під собачу буди показав, що й бабуся можуть казати неправду. Хіба що один вареник — той самий, з-під собачої буди — все-таки зник й тим лишив мені певну надію. А раптом, все-таки, погнався за мною, та не здогнав? Я ж-бо он який прудконогий! Особливо з гори. Особливо коли прибрати шасі й котитися, як виходить, а не як ноги біжать.

Але виховний момент експерименту зберігся, й досі жоден вареник за мною не бігав. Хоч прибитий цвяшок, хоч проєкт міжнародної угоди — усе доробляв.

— Добридень, — посміхнувся Ігор. — Прошу до столика.

Я гадав, що він запитає, яку мені каву замовити, але він неуважно махнув рукою офіціантці: «Американо з вершками, будь ласка».

Американо з вершками мені подобався, а от те, що Ігор про це знає — скоріш навпаки.

— Слухаю вас, — натякнув я, не чекаючи на не таку вже й повільну офіціантку. — Бажано швидко, бо маю ще справи.

Справи й насправді були, і я вже прикидав, як звідси краще до Майдану пройти. Ага, он там, через перехрестя, понад Молодим театром...

Ігор зітхнув. Мабуть, він розраховував принаймні на «яка чудова погода сьогодні, чи не так?»